

Sy-li spěwat,
Pilmje džělat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosó da.

Njech ty spěwat
Swěrnje džělat
Wšědne dny;
Džěń pak swjatý,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ól khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedželske lopjeno. •

Budyschin

28. februara 1926

Bauken

Čisłecz a nakład Smolerjez knihicziščetnje a kniharnje sap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wuhadza lóždu robotu a plačzi běrtlětnje 78 kotnych pjenježłow.

Njedželu Reminiscere.

Wist na Hebrejskich 12, 1—3.

Čłowjek hncž rěka bědžer hncž, wěrnosć tuteho pschit-
blowa wschitny šhonimý. Hižo psalmista praji wo čłowje-
skim žiwjenju: „Hdnž je kražne było, je próza a kšiwda
było.“ Šchtož pak powšchitkownje wo čłowjeskim žiwjenju
placzi, placzi wobebje wo kšesczijanskim žiwjenju. Wschit-
kim, kiž Khrystušej pschitkuschaja, placzi napominanje:
„Pšhecžerp ške jako dobrý wojak Jesom Khrysta.“ Hdnž je
žiwjenje w zplnym hižo bědženje, dha šu w nim hišcže wo-
šebite čažny bědženja: čažny tšchnosće. W tajkim čažku
tšchnosće šu Hebrejsky stali, kotrymž je našch list pižany.
Tež dženska hišcže čažny tšchnosće w žiwjenju lóždeho
čłowjeka šo namakaja. Šchtož wo tym hišcže nicžo njeje
šhonil, tón jo hišcže spósnaje a tajke bědženja nam čažny
tšchnosće pschinjeķu: bědženja pschecziwo njepschecželskim
čłowjekam a mozam. Druhdy šo šda, jako by šo wscho
pschecziwo nam stajilo. Š jeneje nušny do drugeje dže,
jena starosć po drugej pschitkhadza. Žene njesbože porědko
šame pschitndže.

Tuto bědženje je nam wot Boha postajene. Bóh pak
je wschehowědomny Bóh, kiž najlěpje wě, tak ma naš wjesć
a kaž wón naš wjedže, tak je nam wužitne a šbóžne. Wot
mladosće šem šmy wukli, šo Bóh s nami derje měni, tež
hdnž naš powuczi a domapnta. Pod čžežu tšchnosće dyrbi
našche šnutšlowne žiwjenje roscž a našcha wěra šo pruh-
wacž; my dyrbimý nawuknncž wjeķeli hncž w nadžiji, šcžerp-
liwi w čžěķnosćzi, wobštajni w modlitwje.

Me druhdy šo tež štanje, šo we tšchnosćzi woštanjemý.
W tutym štrach Hebrejsky stajachu, kotrymž našcha epistola
pschiwola: „Šo hncžcže wy njewustawali a šo waschim du-
šcham njesechžnylo.“ Šrosny tutón štrach šamo tež tej abo tam-
nej kručze špytanej dušchi hjes nami? Čhze wíchor špyto-
wanja šchřicžku twojeje wěry wuhajncž? Prajišch ty:
Bóh njeje, hewak by wón moje modlitwy dawno wukřnšchak.
Luba dušcha, wěšch ty, w čžim najwjetšchi štrach wobšteji, kiž
tebi w twojej tšchnosćzi hrosny? Niž bolosće to šu, kiž two-
je čžělo čžwiluja, niž napšhecžiwne poděndženja, kiž tebi w
twojim šwonkownym žiwjenju nusu čžinja: najwjetšchi
štrach w tym wobšteji, šo na šwojej dušchi šchřodujesh, šo šo
šdalujesh wot šwojeho Boha, šo šwój wěčny wottšknjeny
kónz s woczow šhubišch. Tohodla ščnyšch napominanje:

Běžmy na to bědženje, kotrež nam je postajene! Dwoje
je š temu nušne: 1. wotpołožicž hrěch a 2. pohladacž na Je-
suša, kiž je našch wjednik.

1. Gričisžny mlodženzojo, kiž čžnychu šo pschi napšchemo-
bženju wobdžělicž, dyrbjachu šo měķažny dokho pschihoto-
wacž, šo by jich čžělo prawje lohke a hibicziwe było. Pschi
bženju šamym šwoju draštu wotpołožichu, kotraž by jim
wobčžežna była. To dyrbi nam kšesczijanam s pschikladom
hncž ša našche kšesczijanske bženje a bědženje. Wotpołož-
my wscho břemjo a tón hrěch, kiž šo naš twjerdže džerži.
Wotpołožicž mamý wschitko to, šchtož nam pschi bženju na
pucžu š wěčnemu žiwjenju šadžewa. Pschewěšchém hišcže
šo na hrěch pokasuje, „kiž šo naš twjerdže džerži“, t. r. hrěch
nam hncže wlecže, šo šřjedza w bženju padnjemy, hrěch
wschě štawy wobdawa, šo je pschi bženju njemóžemy

trjebacj. Nascha epistola žadny wožebity hrěch njemjenuje. Róždn dnrbi so sam pruhowacj, kotry hrěch jeho smutkowne žiwjenje wošlubi a jeho do stracha pschinješe, wěčne žiwjenje šhubicj. Je pola tebe tutón hrěch samo twoja lěnjoscj abo twoja njepózcziwoscj a požadliwoscj, abo twoja pjenježna luboscj abo twoja nježwěrnoscj w twojim powołanju abo twoja njesprawnoscj pschi kupowanju a pschedawanju? Ach, na nasche lube hrěchi! Kak dołho nam hižo we wješełym bėženju a pschi roskudnym bėdženju sadžewaju. Wone su wina, so nježmny wotryknjenemu kónzei hišcže bliže pschischi. S noweju mozu a pilnosczu podajmy so na to, hrěch wotpołozicj.

Alle hrěch wotpołozicj njeje tajka lohka a jednora wěz, kaž draštu wotpołozicj. Drašta wišy jenož swonkowne na naschim czele, hrěch je sakorjenn w naschej wutrobje a s naschim žylym byczom saplecženn. Susťo jara boli, jón wotpołozicj. Tež so to nježmē jenož juntrócj stacj, jako bychmy potom na wschē czažy s tym hotowi byli, ale ma so wschēdnje stacj. Kaž w naschej sahodže ženje nježmēmny pschēstacj plēcj, hdyž dnrbi w dobrym rjedže wostacj, kaž dnrbi so wschēdnje snowa mncj, tak dnrbi pschēzo hrěch wotpołozicj, dokelž pschēzo snowa móz nad nami dobywa. Nježmny hižo husczischo s kwojej hanibje honili, kaž so sje pokhilenja, kotrež dawno sa pschewinjenje džeržachmy, na jene dobo sažo w naschej wutrobje hibachu? Tež pschi najlěpschim kšesczijanu pschi tym wostanje, so dnrbi psches wschēdne rostacje a potutu nascheho stareho hadama potepicj a nowemu cžlowjekei w naž s dobyczu pomhacj. To je nadawł, kiž nam sa nasche žyłe žiwjenje wostawa a kotryž dnrbi dokonjecj psches wobstajnu sczerpliwoscj, t. r. se wschej wutrajnosczu. Shtož hacj do kónza pschētraje, tón budže sbóžny.

2. Stare kłowo praji, so je sa njesbožownych troscht, so su měli towaršchow w njesbožu. Hišcže wjetšchi troscht pak je, wo tajkich wjedžecj, kiž su na puczju, po kotrymž mamny bėžecj, hižo wotryknjeny kónz dosczahnuli a kiž su bėdženje, kotrež mamny so bėdžicj, hižo dobyczejšy wobstali. Nascha epistola naž na wulku hny kweđkow pokasuje, kotruž wołoko šebje mamny. S tym pokasuje na staw prjedy nascheho teksta, hdyž so nam rjekajo wěry s tamneho czaža psched woczi staja. Luczi wschitzy su kweđkajo byli, pschetož woni su kweđčenje sa kwoju wěru wotpołozili niz jenož se kwojim žiwjenjom, ale tež se kwojim wumrēcjom. Pohladanje na starych rjekow wěry, kiž su kwoje czežke bėdženja dobyczejšy wobstali, dnrbi naž w naschim bėdženju pnylnicj a troschtowacj.

Wjele kražnišchi pak je hišcže drubi pschiklad, kotryž nascha epistola nam psched woczi staja, hdyž nam pschwoła: „Pohladajmy na Jesuša, kiž je spoczatk a kónz teje wěry.“

Spoczatk a kónz teje wěry so Jesuž mjenuje tohodla, dokelž je wón sam we wěry dobyczejšy prjedy schoł. Jeho skutk žiwjenja bėše skutk wěry; pschetož w shtancze jeho cžlowškeho poniženja bėše tež wón na wěru pokasany a jenož jeho njełhabłaza wěra do kwojeho njełjeskeho wótza je jemu móz daka, skutk nascheho wumožjenja dokonjecj. Alle wón je tež tón, kiž we naž wěru sapoczina a dokonja. A semške žiwjenje nascheho Knjesa je tež bėdženje bylo. „Spominajcže na toho, kiž tajke wschelake wurēcžowanja wot hrěšnikow pschecziwo šebi je pscheczerpił“, wot jeho přenjeho sjawneho wustupjenja šem, hdyž jeho njewěrjazy krajenjo džachu: „Njeje to Josefown šyn?“ hacj s jeho sakudženju s hanibnej šmjerczi na kšicju. „Wón snožy kšicj, njerodžiwšchi wo hańbu.“ To pak je cžinił: „na město šebi

prjodstajeneho wješela.“ Chze to prajicj, so wón, hacžrunjež bē w Božim shtalcze, so sam wupródni a bu podobny cžlowjekam, haj, so wón tež sa czaž kwojeho semškeho žiwjenja šebi njewušwoli pucz semškeje kražnosczje, kotruž spytowar jemu poskicžesche, ale pucz hańby a czerpjenja. Tež to dawa rjanu myšl. Alle po prawym srosumenju nascha epistola njerēczi wo wješelu, kotrež je wón wopuschczil, ale wo wješelu, kotrež psched nim ležesche. So by wješele dobył, kotrež njełesche prjedy hišcže pschi wschitkej kwojej kražnosczji a njełjesch mēł, snožy wón kšicj? Drje bėše wón wot spoczatka knjes wschitkich stworjenjow, kiž su psches njeho scžinjene, ale wot teho czaža, so je wón kšicj pscheczerpił, je wón na žyłe wožebite waschne so knjes scžinił wožadny Božej, kotruž je šebi se kwojej kwoju dobył. Nětko horka s prawizy Božej jako kral a wšichšchi měšchnik kwojeho kralestwa šedzi a jeho kralestwo dnrbi pschēzo dale rostc, so wschitke jasny bychu pónake, so je Jesuž Khrystuž tón Knjes s cžesczi Boha teho Wótza. Tak je jeho kšod jeho wjedł wot kšicja ke kónje. Na njeho dnrbi pohladacj. Njednrbi jeho pschiklad naschu kšobłoscj a nadžiju pnylnicj w naschim bėdženju? Tež nam kiwa na kónzu kóna. Šeli so my s nim wěrimy, dha s nim tež žiwi budžemy, jeli so my pscheczerpimy, dha budžemy s nim tež knježicj.“ (2. Tim. 2, 11, 12.) Tehodla hišcže jóntrócj: Pohladajmy na Jesuša! Wón budž rano nascha přenja a wječor nascha pohlednja myšliczka. Njech nicžo mjes naž a njeho njestupi. Jeho wobras njech stejti psched nami, hdyž jeho czaž czerpjenja kwojecimy a hdyž mamny czaž czerpjenja a bėdženja pschētracj. Jeho wobras pschewodž naž psches nasche žyłe žiwjenje a hdyž so šmjercj nam bliži, potom njech naschej woczi w najštyšnišchich hodžinach na njeho hladatej, kaž je Pawoł Gerhard w kwojim pštnym kšerlušchu šebi to wuprošnył: „Daj, so bych troschtne widžil w tej šmjertnej žalosczi, kaž by so sa mnje bėdžil a wumrēł we kwojej kwi. Dha na tebe chzu hladacj, cže džeržecj s wutrobu a twoju pomozžadacj; tak wschitzy sbóžnje mru.“ (Spěwarške 89, 10.) Haj, derje nam, hdyž móžemy junu na kónzu nascheho bėženja a bėdženja prajicj: „Sa šym so dobre bėdženje bėdžil, ja šym dobēhal, ja šym wěru džeržal. Na to je mi wotpołozena kóna prawdosczje“ (2. Tim. 4, 7—8.) Šamjeń.

Dr. Marcžin Luther

wumrē 18. februara 1546. Smy so wschitzy na šmjertnym dnju nascheho reformatora na njeho a na jeho skutk reformazije dopomnili a na to, shtož je nam s njej pschinjeł? Je naž pokasal s njej, pschedewschēm na teho, na kotrehož naž nětkle tež tutón pakionški czaž pokasuje: na Jesuša Khrystuša, nascheho Sbóžnika, psches kotrehož krej a rany je nam dobyte wodacze wschēch hrěchow, na teho Sbóžnika, psches kotrehož jenicžy my pschindžemy s měrej tu a s sbóžnosczji tam!

Sa cžož je Luther w kwojim bėdženju pštnym žiwjenju wojowal, wo tym je tež hišcže kweđczil w kwojich pohlednich hodžinach, wožebje wo tej sbóžnosczji w Jesužu Khrystužu, kotraž so kóždemu s hnady doštanje, kotryž so we wěry Jesuše Khrystuše žyłe dowěri, njepntajo druhich pomoznikow a drugeje pomozny ani na šemi ani w njełjesch. Jeho pohlednja modlitwa, kotruž so wótšje modlesche, bē tuta: „Dmój njełjeski Wótčze Božo a Wótčze nascheho Knjesa Jesuša Khrystuša, ty Božo wscheho troschta, ja so tebi džakuju, so by ty mi šjewil twojeho lubeho Ssyna Jesuša Khrystuša, do kotrehož ja wěrju, kotrehož šym ja přēdowal a wušnawal,

Bischelozk*) spěw. czo. 475.

Hłóš: D hwěcže, s tebjje czahnu cc.

Esó měšacžk potasuje, blyšcž hwěsbnj rosjašnjuje
šo krašnje na njebjju.

Wěš czorni šo a lěha, a po kufach šo šbēha
dym běly w jašnem blyšcženju.

Kak šwět tak czishe drěma, hdyž mrolota jón jima,
šo došč je lubošny,

tak směrjnene kaž morjo, tež wščitko dnjowe horjo
njech sabnšo šo w španju by!

Kak měšacžk tamle hlada, šej po počojzy žada,
a tola rjany je,

tak wšchelle drje šu wězy, došč kmeščne nam pschi šwězy,
kiž počnje njesnajemy wšchē.

Mj horde człowishe džěczi šmy hrěšchnizy na šwěcže
a mjle njewěmy!

Esó bēdujemy bkdnje a motamy šo šrudnje
a samēr lohšo šhubimy.

Daj wšchudže nam, o Božo, pschi bēdže twoje šbožo,
šej prošnojcz nježadacz!

Daj ponižnoscz nam dohycz a wješkōm tu pobycz,
pšched dobu jako džěczom štač!

Chyž jónu naš se šwěta, hdyž pschišdu nasche lěta,
šej mērnje wotwołacz;

špožcz, hdyž naš wšmješch šebi ty do njebjja tam t tebi,
cže, Knježe Bože, dopóšnacž!

Tuž, bratsa, w Božem mjenje nēt wotpoczujcže rjenje;
t nam wječzor šhlōdny džē!

Ach, njechyž Bōh naš šhlostacz, šo špar mohł nam šo doščacz
a tež, kiž šhory šušob je! —

Macžij Claudius, 1740—1815. — šeb. M. U.

* Še šakšlich spěw. czo. 475.

Šotrehož šym ja lubował a šhwalik, šotrehož bamž a wšchitzy
bjesbōžni wonjecžescžuja, pšchescžehaja a hanja. Ša prošhu
tebjje, mōj Knježe Jesužo Khrystužo, daj šebi poruczenu bycz
moju dušhu. (Luther prajesche: „mein Seelichen“). D nje-
bjeski Wōtcže, njech dnyrbju tež tuto czēlo wopušcžicž a njech
dnyrbju tež bycz štornjehny š tuteho žiwjenja, ja wēm tola,
šo šmēm pschi tebi wěcznje wostacz, a šo mje nješmē nichtōn
š twojeju rukow wutorhnycz.

Mjes druhim tež hišcže rjekny: „Tak je Bōh tōn šwět
lubował, šo je šwojeho jenicžkeho Šsyna dał, šo bychu wšchit-
zy, kiž do njeho wěrja, šhubjeni njebyli, ale to wěczne žiwje-
nje mēli!“ „Mj mamy Boha, šotryž pomha, a Knjesa, šo-
tryž wot šmjercže wumōže!“

Šnate je, šo je mřejazy Luther na to prašchenje pšchitom-
nych: „Dostojny wōtcže, chzeczē Wj wumrěcz na Khrystuža
a na tu wuczbu, šej wobštajny, kaž šcže ju přēdował?“ wot
molwik, wšchēm pšchitomnym šrosunliwje: „Šaj!“ šo bych-
my tola tež mj wšchitzy pntali a namakali w Khrystuža šrwi
a ranach mēr, šbožo, šbōžnoscz tu a tam! Šo bychmy tola mj,
njech tež mjle jich šhodži po šchērošim puczju, Jesušej Khr-
stušej a šwojej ewangelškej wěrje a žyřkwi šwērni byli hacž
do šmjercže! —

Špokojene žedženje.

Šowjesta š cžaša Khrystuškoweho.

Špižaka Kristina Konowa.

(Šofracžowanje.)

Šólž šo šatorhny; bē tam hacž dotal šedžal, ruzy wošoko
šoleni a hlōwu šhubofo šhileni, jako by špał.

„Mjšklich šebi ty, Manake, šo tam tež Jesuž budže?“
„Woprawdže!“ Muž šmoršcži cžoko. „Še-li wopraw-
dže profeta, nješmē na šwjedženju pobrachowacz!“

„Nō, tuž tam pōndu! Ša šhonju wšchitko wo nim a jo
tebi, wōtcže, powēm! — Tola nētš je hižo pošdže! Ša dnyrbju
domoj! Mēr budž š wamaj!“

„Tōn Knjes tebjje požohnuj!“ Wobaj muzej rosžohno-
wašhtaj šo wutrobnje š hlōzom a šedžeshtaj potom hišcže
došho hromadže w šhutnej rosmōkwje. Štarz ša nusne špōšna,
šdželicž. Manakej, šotryž bē š nim še šamšneho roda, cžeho-
dla šo tak ša Jesuža Nazarenškeho šajimowašche.

IV.

Na torhošcžu w Magdala bē luty hibot. Šupowarjo
a pšchedawarjo powyšchowachu šwōj hlōš. Do teho mēšcheshe
šo rejenje wjelbludow a wołanje wošobow, šlepōt drjewja-
nych czrijow a wšchelafore druge hlōšy a šwufi.

Šišes tutu mēšchenju šrocžeshe Jonathan, š woblicžom
jašnym kaž džē, na hlōwje prošdny šorb.

Šrēni ras pšchedawašche šam šwoje ryby, došelž bē to
macžeri šhoroscže dla njemōžno. A jemu bē šo šlachcziko.
Njebē jenož šwoje ryby pšchedal, ale tež nēšotre šožane ble-
šche a nēšotre twarožki wōtza Šakuba. Nētš šo tam po tor-
hošcžu roshladowašche, šebi pšchemyšlujo, šchto wšchitko mēš
nakupicz ša macžerku a štareho pšcheczela.

Šadobo pał pošaby na wšcho! Šakšincža jemu tola do
wucha to mjeno, na šotrež bē šebi mjšklich wodnjo a w nozy:
„Jesuž Nazarenški!“

Rōžk torhošcžca štejeshe muž, šotryž šwojej ruzy a nošy
pošajowašche a š wulkej radoščju šo džiwazej šyše nēšchto špo-
džišne powēdašche, huščišcho šo podnyrowajo na wutrobu.

„Šchto je to tam?“ šastajš Jonathan muža, šotryž šhwa-
tajzy wot tam pšchišdže.

„Wužadny Domasch je šo wuštrovjenny domoj wōrcžik!
Jesuž Nazarenški je jeho wuštrowik! Njebnyč-li jeho šnał,
jako bē hižo na poš šhniky, njebych to wērš! — Tola, nje-
šomdž mje, hlōcže! Dži a pošluchaj šam! Ša šhwatam po
mojeho wboheho nana, šotryž je tež wužadny. Du po njeho
do puščiny a dowjedu jeho tutomu profecžš!“

Muž šwiny š hlōwu a šhwatašche precž; Jonathan pał
dobēža t czrijōdže, šotraž bē mjes tym hišcže šrostka.

Wōšrijēdž njeje štejeshe wo nēšchto wyshe mužški, šotryž
nješchestawajzy š nowa pšchšhadžazny powēdašche:

„Ja bym hižo šnił! Sa mnje njebe wjazn pomozn! Ludžo bėchu mje se swojeje brjedzišny wustorcziłi! Moja mandželika, moje džeczi dyrbjachu mje wopušcziłi! Nichton wjazn nješiczi mi ruku!.. Ale wón ƚo njeje pšchede mnu strachował! Ja bym, padnuwšchi ƚ jeha nohomaj, wołał: „Anježe, chzeš-li, móžeš ty mje wucziscziczi!“

Wón wupšchestrė ruku! — Tu, ach tu je wotpoczowała tuta ƚwjata, požohnowana ruka! „Ja chzu! Budž wuczisczenn!“ džesche wón, a ƚhoroscz wotstupi wote mnje. Esym strowy a cziłny! Ahwal teho Anješa, moja dušcha, a šhtož w mni je, jeha ƚwjate mjeno, kotrež sahoji wšhitke twoje ƚhorosczje! Šhtóžkuli ma ƚhornch, nješcziłje, wjedzciłje jich ƚ njemu! Wón je mje wustrowił, wón waš wustrowi! Wul- ƚi profeta je mjes nami postanyl, a Bóh je ƚ swojemu ludu pohladal!“

Tak wołašche muž saž a saž i nowa, a ƚnyšny kulachu ƚo jemu po lizomaj.

Ale tu pšchindže ƚ wulkemu nastróženju a hnėwanju Jonathana levita a nohznyšche to wėricz; nihdy njeje i Galilejskeje postanyl profeta, a šhto mohło to i Nazaretha do- breho pšchincz?

Tu pšcheczišchczi ƚo pšches lud mlodzenz, bohacze po Grefsku swoblečany a rjany po postawje a rjekny: „Ty wopaf rėczišch, mišchtrje! Wóz tuteho profety je wulka! Wón njemóže jenož czeła wustrowjecz a cžertow wuhonicz — a ƚuczi cžerczi wołaja: „Ty ƚy tón Esym Boži!“ — wón móže tež zyle stroweho cžłowjeka tak pšchemėnicz, so jeha nichton wjazn nješpónaje! Hdnyž chzeze, chzu wam rosprawjecz, šhtož ƚym widžal!“

„Rosprawej! Rosprawej!“ sałinczi to kaž i ƚhorom; najbóle wołašche Jonathan. Młodzenz pokiwny i ruku, so bychu woczichnyli.

„Stejachny je ƚwojimi tworami pšchi de. Tam ƚedžešche sa blidom samyšleny a starosczow połny žlonik, ƚyn Alfejo- wy, mój snatny. Tuton njeby ƚwoje wunoschne rjemjekło sa nicžo na ƚwėcze wopušcził. Runje, jako bė i nami hotowny, šbėhny ƚo hibanje, a rėkašche, so Jesuž Nazarenski pšchitka- dža. So ƚmy ƚo wšhitzy wobrocziłi a hladali, jako bėchu nam prajili, tajki to spodziwny muž, to móžecze nam wėricz!

Kroczešche tam i dwėmaj wuczomnikomaj a ƚyła luda sa nim! Pšchindžechu hač ƚ žlu. Tu posbėhny profeta hło- wu, kotruž bė mėl samyšleny šhilenu, a pohladny, posastaw- šchi, na Levija. Tutomu pocžinaschtej ruzy šchepotacz, staro- sczow mróczel miny ƚo i jeha wobliczi.

„Bój sa mnu!“ džesche Jesuž. A šhto myžlicze, ƚo sta?“

„Wón džesche sa nim!“ sawoła Jonathan pšchewėd- cženny.

„Mašch prawo, hólczje! Levi stany, cziłny móschei na boš, wostaji wšhitko a džesche sa nim. Potom je mišchtrje we ƚwojim domje hoščzinu pšchihotował a nėtk ƚhodzi sa nim. Tohodla praju, so ma profeta wulku mój!“

„Šaj, woprawdže wulku!“ da ƚo stary rybač ƚnyšchecz, kotruž bė runje pšchistupil.

(Wotraccžowanje.)

Žyrfej a stat.

W Sakskej nješwjecziłny dženska „džen ludoweho žaro- wanja“; w tuthwilu na dalšche wotštorcženny. Tajki dženi nima wažnosczje a smyžła, haj je nėšchto krocžazy, hdnyž ƚo wšchudžom nješwjeczi, jako zyle ƚhutny dženi, jako wopraw- dzity dženi žarowanja. To je pač jenož potom móžno, hdnyž wšchė stawy a woršchty luda jón jako tajki ƚwjeczi, a hdnyž tež wšchė wšchnoščje ƚo na kóžde wašchne sa to staraja, so ƚo tak ƚwjeczi, wošebje, so nješhu — šhtož ƚo hewaf ƚamo wot ƚo srosumi! — nihdže žane sawješelenja a ƚwėtne sa- bawny.

W Pruskej ƚwjeczi dženska tuton „džen ludoweho žaro- wanja.“ S połnym prawom wobroczi ƚo tehodla tež ewan- geliska wšchta žyrkwina wšchnošč i ƚhutnym pominanjom na lud a wošady. W nim rėka: „Mašche šchescziłjanške wošady maja njewumėrne samokwjenje. My napominamy, prošny- my, nadbėhujemy je, so njebychu ƚo na tajkim cžinjenju — je mėnjene to lud a žiwjenje kažaze sadžerženje wšchėch tnych, kotřiž nohzedža nusu a sahubu widžecz! — wobdžėliše, ƚo nje- bychu ƚo wot powšchitkowneho wašchija dake ƚobutorhnyčz, ale so bychu krute štake w bohabojoščzi, w jednorym a do- brych pocžinkow połnym smyžlenju a žiwjenju!.. My pšchimołamy jim japošchtołowe ƚłowo: „Njecziłncze po runnym wašchnju tuteho ƚwėta, ale pšchemėncze ƚo i wobnowje- njom swojeje myžle, so byšchcze wy spytali, kotra je ta dobra a spodobna a dołonjana Boža wola.“ Jedna ƚo to wo našch lud, našchu mlodžinu, našchu dušchu!“

Wšchelle i bliska a i daloka.

W Retlicach wohladachny pjatk, 19. februara mižioniski film i Hernhutskoho mižioniskeho džėla w Suriname. Bė to nėšchto jara rjane a powuczaze a wabjaze. Bė drje ƚo žyła ƚyła ludzi šeschla, tola telko drje niz, kelkož pšchi rejach abo pšchi ƚwjedženju maškow abo kulenkownych rejach salu pjelni. Bė tam jara wjele džeczi a mlodžiny i Retlicžanškeje a No- žaczičžanškeje wošady, a to je šwješelaze; tnych dorosczennych pač mohło tomu to hišchcze wjazn byčz! Nječh druhe wšny a wošady, do kotrychž i tutymi wobrasami pšchindu, nještom- dža, ƚebi dacž połašacz tute wulzy sajimaze wobrasny a ros- prawjecz wo dołhim cžėžkim ale pač tež žohnowanym džėle ewangeliskeho mižionstwa a wo dziwnych a wošebitych wob- štejnosczach tamnych dalokich krajow, w kotrychž 18 wšchelakich ludow ƚndli a ƚ tomu jich ƚmėšchki. Wšchitzy pač chžemy mjes ƚobu hajicž lubošcz ƚ mižionstwu, a to tutomu swon- kownemu mižionstwu kaž tež niz mjenje šnutskownemu mi- žionstwu!

Lištowanje: P. M. w R. sa Dofuli. — W! w W! sa Laetare! — T! w B. sa Judita.

Samokwity redaktor šarac Wyrzacž w Nožaczičach.